

اگر ما بخشیده شده ایم چه نیازی است که به گناهان خود اعتراف کنیم (اول یوحنا فصل ۱ آیه ۹)؟

پولس رسول می نویسد، “پس خدا را ستایش می‌کنیم که تا این حد ما را دوست داشته و تا این اندازه در حق ما لطف کرده است، آن هم فقط بخاطر اینکه متعلق به فرزند عزیز او مسیح هستیم. لطف و فیض خدا نسبت به ما بقدری زیاد بود که حتی حاضر شد به قیمت خون فرزندش تمام گناهان ما را ببخشد و ما را نجات دهد، و سیل برکات و الطاف خود را بسوی ما جاری سازد. آه، که حکمت او چه عظیم است و درک او از نیاز ما چه عالی است!” (افسیان فصل ۱ آیه های ۶ تا ۸). این بخشش اشاره به نجات دارد که خدا گناهانمان را برداشته و “آنچنان که مشرق از مغرب دور است،” آنها را از ما دور کرده است (مزامیر فصل ۱۰۳ آیه ۱۲). این بخشش قضایی است که با پذیرش عیسی مسیح به عنوان نجات دهنده، خدا به ما می دهد. تمام گناهان گذشته، حال، و آینده ما بر یک مبنای قضایی آمرزیده شده است، بدان معنی که داوری ابدی برای گناهانمان را متحمل نخواهیم شد. مادامیکه اینجا روی زمین هستیم، اغلب اوقات کماکان از پیامدهای گناه رنج می بریم، اما این مسئله ما را به پرسشمان می رساند.

تفاوت بین افسسیان فصل ۱ آیه های ۶ تا ۸ با اول یوحنا فصل ۱ آیه ۹ این است که یوحنا درباره بخشش “رابطه ای” یا “خانوادگی” صحبت می کند، مثل رابطه بین پدر و پسر. مثلاً اگر پسری نسبت به پدرش خطا کند و به انتظارات یا دستوراتش بی اعتنایی کند، سد راهی بین معاشرت با پدرش ایجاد کرده است. او کماکان پسر آن پدر خواهد بود اما رابطه بین آنها آسیب دیده است. معاشرت بین آنها متوقف شده تا زمانی که پسر به کار اشتباه خود نزد پدر اعتراف کند. این مسئله درباره خدا نیز صدق می کند، تا زمانی که به گناهانمان اعتراف نکنیم، معاشرت با او به تعویق می افتد. زمانی که گناه خدا را به خدا اعتراف می کنیم، معاشرت احیا می شود. به این بخشش ارتباطی می گویند.

بخشش “موقعیتی” یا بخشش “قضایی”، بخششی است که هر ایماندار به مسیح آن را کسب کرده است. ما در موقعیت خود به عنوان اعضای بدن مسیح، از هر گناهی که مرتکب شده ایم یا خواهیم شد، بخشیده شده ایم. بها توسط مسیح روی صلیب پرداخت شده و این بها، خشم خدا را نسبت به گناه فرو کش کرده است و نیاز به هیچ قربانی یا پرداخت دیگری نیست. وقتی عیسی گفت: “تمام شد،” همین منظور را داشت. بخشش موقعیتی، آنجا و در آن موقع حاصل شد.

اعتراف گناه کمک خواهد کرد تا ما از تنبیه شدن توسط خدا در امان بمانیم. اگر به گناه اعتراف نکنیم، تادیب خداوند مطمئناً اعمال خواهد شد تا زمانی که به آن اعتراف کنیم. همانطور که پیشتر گفته شد، گناهانمان در زمان نجات آمرزیده شد (بخشش موقعیتی)، اما معاشرت روزانه مان با خدا باید رو به راه بماند (بخشش رابطه ای). اگر گناه اعتراف نکرده ای در زندگی مان باشد، نمی توانیم معاشرت درستی با خدا داشته باشیم. بنابراین، ما باید به محض اینکه از گناهانمان مطلع شدیم، به آن اعتراف کنیم تا

معاشرت نزدیکمان با خدا حفظ شود.